

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. M. Č.**, zast. JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem Ph.D., advokátem, se sídlem Kolínská 1686/13, Praha 3, proti žalovanému: **předseda Okresního soudu v Teplicích**, se sídlem U Soudu 1450/11, Teplice, o žalobě proti písemné výtce žalovaného ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. Spr 238/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2022, č. j. 16 A 55/2021-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudech a soudcích“), udělil žalobci písemnou výtku ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. Spr 238/2021, neboť při řešení stížnosti (podnětu) Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2021, č. j. 1 KZV 92/2020-124, zjistil, že se dopustil tohoto pochybení:

Dne 22. 3. 2021 v 13:30 hod. jste předal soudní kanceláři spis ve věci vedené pod sp. zn. 0 Nt 506/2021 (obviněný A. T.) s nařízením vazebního zasedání na den 23. 3. 2021 v 14:00 hod., resp. s příslušným referátem, v němž jste dal pokyn k vyrozumění státního zástupce krajského státního zastupitelství, k jehož návrhu bylo vazební zasedání nařízeno, toliko zasláním vyrozumění do datové schránky Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, do níž bylo doručeno dne 22. 3. 2021 v podvečerních hodinách (17:52:08 hod.) a zpracováno a předloženo vedení krajského státního zastupitelství bylo v ranních hodinách dne 23. 3. 2021, tj. několik

hodin před konáním vazebního zasedání, což mu způsobilo organizační problémy, jež vedly k tomu, že se vazebního zasedání nemohl zúčastnit dozorový (s věcí obeznámený) státní zástupce a zúčastnil se jej jiný státní zástupce, který však neměl ani náležitý časový prostor se s věcí řádně seznámit, přičemž takto jste postupoval přesto, že Vám byl předmětný spis s návrhem státního zástupce na ponechání obviněného ve vazbě (došlýmu soudu v pátek 12. 3. 2021) předložen dne 15. 3. 2021 (pondělí) a lhůta pro rozhodnutí o dalším trvání vazby končila dne 5. 4. 2021, tedy nebyl žádný objektivní důvod k takto urgentnímu (rychlému) postupu, a přestože jste narychlo určený termín vazebního zasedání předem projednal s obhájcem obviněného, ve vztahu k státnímu zástupci jste takto nepostupoval.

V popsaném postupu shledávám zaviněné porušení Vašich soudcovských povinností, jež vyplývají z § 80 odst. 1, odst. 3 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, protože jste přinejmenším jedné straně soudního řízení (státnímu zástupci) neposkytl plnou možnost k uplatnění jejích práv, a navíc jste jí tuto možnost neposkytl ani ve stejném rozsahu jako druhé straně, tj. obviněnému, resp. jeho obhájci, což je postup způsobilý narušit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 6. 2022, č. j. 16 A 55/2021-54, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud mimo jiné uvedl, že ve věci sp. zn. 0 Nt 506/2021 nebyl žádný objektivní důvod k tak urgentnímu postupu, jaký žalobce zvolil při nařizování vazebního zasedání ihned na následující den. Z právní úpravy trestního řízení i judikatury sice plyne potřeba ve vazebních věcech rozhodovat urychleně, nikoli však bezhlavě a na úkor jiných práv stran trestního řízení, a to jak na straně obviněného, tak i státního zastupitelství. Potřebu maximálně urychleného rozhodování nelze akcentovat v dané věci, v níž žalobce rozhodoval o včas podaném návrhu na další trvání vazby, jemuž vyhověl. V tomto případě totiž nebyl vázán hodinovými lhůtami jako při rozhodování o vzetí do vazby zadržené anebo zatčené osoby. Navíc žalobce nařídil vazební zasedání dne 22. 3. 2021, ačkoli návrh mu byl předložen již 15. 3. 2021, takže tato prodleva výrazně oslabuje relevanci jeho argumentace o nutné rychlosti v nařizování vazebního zasedání.

[4] Dále krajský soud uvedl, že žalobce jako trestní soudce, který je dobře obeznámen s činností soudních kanceláří, organizací práce na státních zastupitelstvích a fungováním systému datových schránek, si nepochybně musel být vědom toho, že vyrozumění o nařízeném vazebním zasedání bude na krajském státním zastupitelství zpracováno a odpovědným osobám předloženo až v ranních hodinách toho samého dne, na jehož brzké odpolední hodiny zasedání nařídil. Musel jistě předvídat i to, že takový postup krajskému státnímu zastupitelství, a to navíc v době omezení spojených s pandemií onemocnění Covid-19, zcela znemožní jakoukoli racionální organizaci práce, způsobí organizační potíže a dost možná zabrání účasti dozorujícího státního zástupce od počátku dobře obeznámeného s příslušnou trestní věcí. Přesto však žalobce vazební zasedání takto nevhodným způsobem nařídil a nastíněné negativní důsledky svého postupu se ani nepokusil zmírnit tím, že by na rozdíl od přístupu k obhájci obviněného, vůči kterému tak postupoval a termín vazebního zasedání jako možný u něj dokonce ověřil, o tom Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem alespoň den předem zpravil telefonicky. Pro tento neodůvodněně rozdílný přístup nelze najít ospravedlnění ani v tom,

pokračování

že se na straně krajského státního zastupitelství jedná o personálně vybavený orgán činný v trestním řízení, u něhož je běžná zastupitelnost státních zástupců.

[5]Samotný průběh vazebního zasedání, kterého se měla zúčastnit zastupující státní zástupkyně, z jejichž přednesů podle žalobce údajně nebylo znát, že by nebyla připravená, pak s ohledem na překotnost v nařizování vazebního zasedání podle krajského soudu nelze považovat za důkaz bezvadného a neproblematického postupu žalobce při nařizování tohoto zasedání, ale spíše za projev profesionality a flexibility na straně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, což nelze žalobci přičítat ku prospěchu. Jeho postup by neobstál jako správný ani v případě, že by se Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem v minulosti nezúčastnilo některých jiných vazebních zasedání, o nichž bylo včas vyrozuměno. Stranám trestního řízení totiž měla být soudcem v trestním řízení poskytnuta stejná práva k hájení jejich zájmů, a proto se ze strany žalobce jednalo o vadný postup.

[6]Krajský soud proto uložení písemné výtky shledal důvodným, neboť postup žalobce při nařizování vazebního zasedání ve vztahu ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem lze považovat za zjištěný drobný nedostatek v práci soudce. S ohledem na přístup žalobce při projednávání záležitosti u okresního soudu, kdy vytýkané pochybení nepřipouštěl, přitom nebylo řešením věc vyřešit zcela neformálně, a to například pohovorem či domluvou. Takové mírnější opatření by totiž pro jeho postoj nemělo kýžený výsledek a s větší pravděpodobností nevedlo k tomu, že by se žalobce obdobného jednání napříště vyvaroval.

[7]Konečně krajský soud uvedl, že se novými námitkami žalobce nemohl zabývat, neboť byly uplatněny až při ústním jednání, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[9]Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se krajský soud nevypořádal s jeho tvrzením o zařazení 28 státních zástupců na Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem a z tohoto vyplývajícího důvodného předpokladu, že některý z nich bude moci u vazebního zasedání intervenovat, jakož ani s judikaturou Ústavního soudu, na niž bylo poukázáno v žalobě. Rovněž krajský soud nevzal v úvahu právní argumentaci přednesenou při ústním jednání, kterou mylně považoval za nová skutková zjištění. Dále bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, neboť žalovaným byl předseda Okresního soudu v Teplicích, nikoliv jeho pověřená předsedkyně, která byla předvolána k ústnímu jednání a jehož průběhu se zúčastnila. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 As 1/2020-53, nedisponuje pověřený předseda okresního soudu pravomocí k udělení písemné výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích, z čehož lze za použití výkladového pravidla *a maiore ad minus* dovodit, že pověřená předsedkyně Okresního soudu v Teplicích nemohla být považována za účastnici žalobního řízení, natož účastníci aktivně vystupující při ústním jednání. Uvedenými nesprávnými procesními postupy a z nich vzešlým rozsudkem tak

krajský soud zasáhl do stěžovatelova práva na spravedlivý proces, který je zaručen v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[10]Dále stěžovatel namítl, že v dané věci stanovením termínu vazebního zasedání neporušil zákon ani jiný právní předpis, ba naopak jednal v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Žádný zákon ani ustálená soudní praxe mu neukládá povinnost telefonicky vyjednat se státním zastupitelstvím den a čas, na který nařídí vazební zasedání. Dále za organizaci práce odpovídá příslušný zákonný soudce, nikoliv předseda soudu, když navíc za pochybení nelze označit úkony směřující k rychlému rozhodnutí, nýbrž průtahy v řízení.

[11]Podle další kasační námitky se stěžovatel s ohledem na značný počet státních zástupců Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem důvodně domníval, že některý z nich se bude moci vazebního zasedání zúčastnit. U státního zastupitelství je přitom zcela běžná zastupitelnost a intervenující státní zástupci se střídají i při odročovaných hlavních líčeních. V posuzované věci nebylo ze strany státního zastupitelství o odročení vazebního zasedání žádáno a příprava na něho nebyla nějak složitá, o čemž svědčí skutečnost, že v jeho rámci bylo dne 23. 3. 2021 návrhu na další trvání vazby v podstatě bez dalšího vyhověno. Z přednesů státního zástupce přitom nebyla zřejmá jeho nepřipravenost. Pracovní doba Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem začíná v 7.00 hod., cesta do Teplic trvá asi 30 minut, takže na studium spisu měl intervenující státní zástupce od jeho převzetí v 8.00 hod. k dispozici čtyři hodiny. Proto byla doba na přípravu pro intervenujícího státního zástupce dostatečná a postup soudce při nařízení vazebního zasedání neznemožnil racionální organizaci práce krajského státního zastupitelství, a to bez ohledu na omezení vyvolaná pandemií Covid-19. Ostatně ve stejně složitých podmínkách pracovali v této době i soudy a trestní soudci, jejichž práce spočívá v souběžném studiu několika spisů, písemných vyhotoveních rozhodnutí apod. Obviněný je pak při vazebním zasedání evidentně slabší stranou, který na rozdíl od státního zastupitelství disponuje ústavním právem na osobní svobodu. Praxe telefonického zajišťování účasti obhájce předem je v rámci trestního soudnictví natolik běžná a obecně známá, že ji není třeba dokazovat. V této souvislosti nelze přehlédnout, že na jedné straně stál početný státní orgán činný v trestním řízení a na straně druhé obviněný s jediným ustanoveným obhájcem, v jehož zájmu bylo co nejrychlejší rozhodnutí. Kromě toho i kdyby v posuzované věci byl způsob nařízení vazebního zasedání nestandardní, nebyl v žádném případě nezákonný, a proto bylo nutné rozhodnout v jeho prospěch.

[12]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožnil, jakož i na své vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že v řízení o správní žalobě nebyla z jeho strany vykonávána žádná kárná pravomoc, a proto jednání před krajským soudem osobou pověřenou výkonem uvolněné funkce předsedy okresního soudu bylo zcela dostatečné.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že byla podána z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písmena d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[16] Stěžovateli lze přisvědčit, že krajský soud výslovně nereagoval na žalobní argumentaci o značném počtu státních zástupců Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a z toho vyplývající premisy o možnosti některého z nich intervenovat u vazebního zasedání, jakož ani o judikatuře Ústavního soudu zdůrazňující rychlost vazebního zasedání ve prospěch osoby omezované na osobní svobodě. V tomto ohledu je však nutné zdůraznit, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s jejím obsahem a smyslem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Napadený rozsudek přitom obsahuje úvahy o tom, že sice z právní úpravy trestního řízení a judikatury obecně plyne potřeba rozhodovat ve vazebních věcech urychleně, avšak není možné v nich postupovat bezhlavě a na úkor státního zastupitelství jako druhé strany trestního řízení. V dané věci nebyla dána potřeba maximálně urychleného rozhodování a stěžovatel si musel být vědom toho, že předpokládané předložení vyrozumění o nařízení vazebního zasedání odpovědným osobám až v ranních hodinách dne, v jehož brzkém odpoledni se měl tento úkon konat, zcela znemožní racionální organizaci práce krajského státního zastupitelství a nejspíše i zabrání účasti dozorujícího státního zástupce obeznámeného s příslušnou trestní věcí, a to zvláště v době omezení způsobených pandemií Covid-19. I přes tuto skutečnost stěžovatel státní zastupitelství o nařízení vazebního zasedání alespoň den předem telefonicky nevyrozuměl, jak to učinil u obhájce obviněného. Krajský soud tak náležitě objasnil, z jakých důvodů považuje postup stěžovatele za neadekvátní i nesprávný, a proto v tomto směru není jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] To samé lze konstatovat ve vztahu k argumentaci stěžovatele přednesené při ústním jednání krajského soudu. V ní totiž stěžovatel namítl, že věc stačilo vyřešit v rámci běžné komunikace bez uložení písemné výtky, že si může práci soudce organizovat sám a předmětné vazební zasedání zapadalo do harmonogramu, že výtce mohla předcházet komunikace se státním zástupcem za účelem nalezení nějakého jeho pochybení, že pokyn o odeslání vyrozumění o nařízení vazebního zasedání byl učiněn již ve 13:30 hod. předchozího dne a že práci z domova čerpal namísto toho, aby si nechal od ošetřujícího

lékaře vystavit neschopenku. Jednalo se přitom o zcela nové námitky, jež nebyly uplatněny v žalobě ani ve dvouměsíční lhůtě pro její podání, a nikoliv jen o precizaci včas uplatněných žalobních bodů, a proto k nim nemohl krajský soud přihlížet ani je posuzovat, jak vyplývá ze znění § 75 odst. 2 věty první ve spojení s § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.

[18]V rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 As 1/2020-53, na který odkázal stěžovatel, Nejvyšší správní soud dovodil, že osoba, která byla pověřena v plném rozsahu činnosti výkonem funkce předsedy okresního soudu, není oprávněna vytknout soudci tohoto soudu drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování za použití § 88a zákona o soudech a soudcích. Nicméně z tohoto judikátu nevyplývá, že by taková osoba nemohla jednat za žalovaný správní orgán v řízení o žalobě proti písemné výtce, jež byla v minulosti uložena soudci řádně jmenovaným předsedou okresního soudu, a to včetně účasti při ústním jednání před krajským soudem. Postavení žalovaného ve správním soudnictví totiž upravuje soudní řád správní, a nikoliv zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, v němž jsou vymezeny orgány státní správy soudů oprávněné podat návrh na zahájení kárného řízení, toliko které mohou uložit rovněž písemnou výtku podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Ve správním soudnictví přitom pověřený předseda soudu není nikterak limitován v jednání za žalovaného, a to ani ve vztahu k řízení o žalobě proti uložení písemné výtky soudci, a proto v tomto ohledu může činit potřebné úkony při výkonu státní správy soudu. Jestliže tedy v dané věci v důsledku přeložení předsedy Okresního soudu v Teplicích k jinému okresnímu soudu jednala za žalovaného při ústním jednání krajského soudu osoba, jež byla předsedkyní Krajského soudu v Ústí nad Labem pověřena zastupováním uvolněné předsednické funkce v plném rozsahu činností a kompetencí s ní spojených, pak krajský soud nepochybil, když takovou její procesní aktivitu připustil. Navíc i kdyby za žalovaného při tomto úkonu jednala neoprávněná osoba, nemohlo to mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť ta především odkázala na obsáhlé písemné vyjádření k žalobě sepsané ještě jmenovaným předsedou okresního soudu. Ostatně ani stěžovatel nezmínil žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že tento jím tvrzený nesprávný procesní postup negativně ovlivnil výsledek žalobního řízení.

[19]Lze tedy konstatovat, že řízení před krajským soudem nebylo zatíženo žádnou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20]Za této situace se mohl Nejvyšší správní soud ke zbývajícím kasačním námitkám zabývat otázkou zákonnosti udělení písemné výtky stěžovateli.

[21]Podle § 88a zákona o soudech a soudcích, *drobné nedostatky v práci nebo drobné poklesky v chování může orgán státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, vyřídít tím, že je soudci, předsedovi soudu, místopředsedovi soudu, předsedovi kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu vytkne, je-li to postačující*. Výtkou je přitom možné postihnout drobná pochybení soudce, která ještě nedosahují intenzity kárného provinění, jímž se podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích rozumí *zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů*.

pokračování

[22]Drobným nedostatkem v práci soudce může být nepochybně i nesprávný postup při přípravě vazebního zasedání. K němu předseda senátu a v přípravném řízení soudce předvolává nebo nechá předvést obviněného a vyrozumívá o něm státního zástupce a obhájce. Přitom dobu konání vazebního zasedání stanoví tak, aby státní zástupce a obhájce měli možnost se vazebního zasedání zúčastnit a byly dodrženy lhůty stanovené pro rozhodnutí o vazbě, jak vyplývá z ustanovení § 73e odst. 1 věty první a odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Vazební zasedání by tedy mělo být nařizováno s takovým časovým odstupem, aby i při vědomí nutnosti urychleného rozhodování měli obhájce a státní zástupce možnost se na něj náležitě připravit za účelem přednesení argumentace k vazbě dotyčné osoby, a to za podmínek, které je nebudou stavět do podstatné nevýhody ve srovnání s protistranou, neboť také při tomto úkonu se uplatňuje zásada kontradiktornosti řízení.

[23]Jestliže tedy v nyní posuzované věci stěžovatel dne 22. 3. 2021 ve 13:30 hod. předal kanceláři soudu spis ve věci sp. zn. 0 Nt 506/2021 s nařízením vazebního zasedání již na následující den v 14:00 hod., byť nebyl žádný objektivní důvod k takto urgentnímu postupu, neboť lhůta pro rozhodnutí o dalším trvání vazby měla skončit až dne 5. 4. 2021, a takto narychlo určený termín předem projednal s obhájcem obviněného, pak měl nepochybně státního zástupce o době vazebního zasedání vyrozumět telefonicky či jiným neformálním způsobem alespoň v pracovní době předchozího dne. Namísto toho však jen dal soudní kanceláři pokyn k vyrozumění státního zástupce, k jehož návrhu bylo nařízeno vazební zasedání, do datové schránky Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, ačkoliv mu muselo být zcela zřejmé, že bez zdůraznění nutnosti bezodkladného odeslání této písemnosti může být státní zastupitelství informováno o nařízení vazebního zasedání až v ranních hodinách téhož dne, ve kterém se mělo konat. K takové situaci přitom skutečně došlo, což způsobilo krajskému státnímu zastupitelství organizační problémy, jež vyústily v nemožnost účasti dozorového státního zástupce při vazebním zasedání. V důsledku uvedeného nesprávného postupu stěžovatele tak nebyla státnímu zástupci poskytnuta možnost k uplatnění jeho práv ve stejném rozsahu jako obhájci.

[24]Lze tedy shrnout, že stěžovatel jednal v rozporu s ustanovením § 73e odst. 2 trestního řádu, když dobu vazebního zasedání stanovil urychleně bez náležitého neformálního upozornění tak, že se ho nemohl zúčastnit dozorový státní zástupce, čímž došlo k podstatnému znevýhodnění této strany trestního řízení oproti obhajobě. Jedná se přitom o zaviněné porušení soudcovských povinností stanovených v § 80 odst. 1, odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích, neboť stěžovatel uvedeným postupem při přípravě vazebního zasedání ohrozil důvěru v nestranné rozhodování soudu a neposkytl státnímu zástupci plnou možnost k uplatnění jeho práv. S ohledem na nižší intenzitu tohoto pochybení, které nakonec nemělo podstatný vliv na průběh a výsledek vazebního zasedání, se přitom jednalo jen o drobný nedostatek v práci soudce, který bylo možné za použití § 88a zákona o soudech a soudcích vyřídit udělením písemné výtky.

[25]Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatele na skutečnosti, že musel ve vazební věci jednatel urychleně, že nebyl povinen telefonicky vyjednat se státním zastupitelstvím termín nařízení vazebního zasedání, že oproti tomu je telefonické zajišťování účasti obhájce předem v rámci trestního soudnictví zcela běžné, že Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem jako početný státní orgán byl v silnějším postavení než

obviněný s jedním obhájcem, že u něho byla obvyklá zastupitelnost a že předmětné vazební zasedání řádně proběhlo a u zastupujícího státního zástupce nebyla patrná jeho nepřipravenost.

[26]Judikatura Ústavního soudu představovaná kupříkladu stěžovatelem citovaným nálezem ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. IV. ÚS 905/2020, totiž nevyžaduje, aby v případech, kdy je možné rozhodnout o dalším trvání vazby v řádu dnů či týdnů, tak soudce činil v řádu hodin, jako je tomu při rozhodování o vazbě zatčené či zadržené osoby. Jestliže se však stěžovatel rozhodl takto postupovat, měl o urgentním termínu vazebního zasedání bezodkladně vhodným způsobem (nejlépe telefonicky) vyrozumět nejen obhájce, nýbrž také státního zástupce, jak by podle § 77 odst. 2 věty druhé trestního řádu činil v případě výsledku zadržené osoby, o jejímž vzetí do vazby či ponechání na svobodě musí soudce rozhodnout do 24 hodin od doručení návrhu státního zástupce. Ve všech těchto případech, kdy se o vazbě rozhoduje v řádu hodin, je totiž žádoucí také přítomnost dozorového státního zástupce obeznámeného s danou trestní věcí, která může být zajištěna jen při vyrozumění státního zastupitelství o době a místě konání vazebního zasedání s dostatečným časovým předstihem. Účast jiného státního zástupce na tomto úkonu, která byla vynucena opožděným informováním o jeho termínu, jenž byl naproti tomu s obhájcem předem domluven, přitom nelze považovat za poskytnutí plné a rovnocenné možnosti k uplatnění práv jedné strany trestního řízení. Zastupující státní zástupce měl totiž v tomto případě podstatně menší časový prostor na přípravu vazebního zasedání v trestní věci, s níž se navíc musel teprve seznámit, neboť ji od počátku nedozoroval. Skutečnost, že nutnost účasti zastupujícího státního zástupce při vazebním zasedání nejspíše neměla negativní vliv na jeho průběh a výsledek, je přitom jen záležitostí jeho profesionality a flexibility, která nezabavuje stěžovatele odpovědnosti za nesprávný postup při přípravě tohoto úkonu trestního řízení.

[27]Lze tedy konstatovat, že krajský soud posoudil příslušnou právní otázku správně, a proto nebyl naplněn ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[28]S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

pokračování

4 As 207/2022-28